

ferne i Kraft ved første Ledighed; for de Præste-embeders Vedkommende derimod, med hvilket der er forbundet Naadensaar, efter første Ledighed og Naadensaarets Udløb". Dette Endringsforslag skal jeg paa Udvalgets Begne anbefale; men jeg tillæber mig blot den Bemærkning, at der synes at være en lille Modsigelse i Udtrykkene mellem dette Endringsforslag og det, som den høitærede Minister har stillet til § 17. Det fremgaar nemlig af dette, at der ogsaa findes Naadensaar for Bispestole, og saa maa det altsaa hedde i første Linie i Endringsforslaget til § 5: „for de Bispestoles" osv. Er den ærede Minister ikke enig med mig heri? I ethvert Fald vil jeg henstille, om den ærede Ministers Forslag ikke vil faae en bedre Plads som en ny Paragraf mellem §§ 5 og 6, end ved at skydes ind imellem de i § 5 indeholdte Bestemmelser. Det forekommer mig, at Bestemmelsen om Naadensaaret passende som en egen Paragraf kan indlede de egentlige Lønningsbestemmelser og mindre vel hører hjemme mellem Udgifterne for den folkekirkelige Fond. Det er imidlertid en stor Bagatel, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale de af hele Udvalget og af Udvalgets Flertal til de fem første Paragrafer stillede Endringsforslag til Vedtagelse af det høie Thing.

Formanden: Den ærede Ordfører sagde ikke udtrykkelig, at Udvalget havde taget sit under Nr. 7 stillede Forslag tilbage til Fordel for det af den ærede Minister stillede Ordføreren: Det er Meningen!). Endringsforslaget er saaledes taget tilbage, og jeg antager under disse Omstændigheder ikke, at Nogen vil optage det. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet. Jeg antager, at den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal ønsker Ordet. (R. Rasmussen: Ja!) Det ærede Medlem har Ordet.

Rasmussen: Mindretallet skal følge den ærede Ordfører i ikke at betragte denne Forhandling som en Fortsættelse af tidligere Forhandlinger, heller ikke den fra det foregaaende Aar; disse Forhandlinger have jo været førte saa mange Gange, at de nu maa staa i frisk Erindring. Mindretallet har faaet det Indtryk af de tidligere Forhandlinger, at den allerførste Del nu er enig om, at de Midler, som det foreliggende Lovforslag omhandler, ere Statsmidler — saa langt antager Mindretallet, at Enigheden gaar — men Mindretallet havde, indtil det faae den foreliggende Betænkning skrevet, den Tro, at Enigheden strakte sig endnu lidt videre. Mindretallet var indtil da godmodigt nok til at tro, at disse Midler saa ogsaa, naar Loven blev vedtagen, skulde behandles som Statsmidler, og vi grunde vor Mening paa, at Lovforslaget udtrykkelig i sin § 1 udtaler, at disse Midler for Fremtiden skulle ind-

drages under den lovgivende Magts Raadighed. Det er en saa bestemt Udtalelse, naar den fremkommer uden anden Forbindelse, at Mindretallet ikke kunde være i Tvivl om, at det var fuldstændig afgjort, at den lovgivende Magt ogsaa paa dette Omraade fik den sædvanlige Myndighed. Men Mindretallet er i saa Henseende blevet skuffet, da det fik at se, at Flertallet i Betænkningen udtaler og i den Henseende tror at være i nøie Overensstemmelse med den ærede Minister, at disse Midler ubelukkende skulle anvendes til de i denne Lov nævnte Diemed. Det røber jo strax ved første Dietast, at der skal gjøres en mærkelig Udtagselse med Hensyn til disse Midler. Nu er det jo nok saa helbigt, at dette Ord „ubelukkende" ikke staar i Lovforslaget, men kun i Betænkningen, og for saa vidt kunne vore Efterkommere lægge Mærke til dette Ord saa meget eller saa lidt, som de efter Omstændighederne ville. Smidlertid maa Mindretallet holde fast ved, at det snart skal fremgaa af denne Lov, om det er Meningen, at Bevillingsmyndigheden har Raadighed over disse Midler eller ei. Det vil efter Mindretallets Mening være en lidet god Finantspolitik, om disse Midler paa en saadan Maade skulle bindes ogsaa for Fremtiden. Det er altid en ulykkelig Husholdning, som indretter sig med en Række Skuffer og med den faste Bestemmelse, at enhver Stuffs Indhold maa kun bruges til noget Bist, al den Stund man, hvor sikker man end er i sine Principer og sine Beregninger, dog let kan komme i det Tilfælde, at man kommer til at tage af en Skuffe til et Diemed, som ikke forud var bestemt for Stuffs Indhold. Nu er det ganske vist, at, skøndt de Midler, som her omhandles, ikke ere smaa — det er adskillige Millioner — saa vil en Stat aldrig komme i stor Forlegenhed, om ogsaa disse Midler laa i een Skuffe. Men jeg siger kun, at fra en fornuftig Husholdnings Standpunkt indser jeg ikke, at dette er tjenligt. Det var den Udtalelse angaaende § 1, som bevirke, at Mindretallet blev mindre tilbøjeligt til at gaa ind paa at oprette den Fond, der omtales i § 3, hvori disse Midler skulle indbrages. Det er naturligtvis ikke det, som Mindretallet vil; thi Mindretallet er af den bestemte Overbevisning, at, naar Staten eier Midlerne, maa den ogsaa fornuftigvis være berettiget til at anvende dem. Smidlertid har Mindretallet tydelig tilfjendegjort i Betænkningen, at det ikke har det Ringeste imod, at der oprettes en saadan „Fond", som det kaldes. Det staar for Mindretallet som en Sag, der er selvfølgelig, at der bliver holdt streng Regnskabskontrol med disse Midler, og Mindretallet mener, at, lige saa vist som det er, at, hvis disse Midler ikke skulde blive tilstrækkelige til Folkekirkeens Understøttelse, maa Statskassen fornuftigvis skyde til, uden at det i mindste Maade er omtalt i denne Lov, ligesaa selvfølgelig maa det være, at, dersom denne Fonds Mid-